

'DE SPANNING EN VERRASSINGEN SPATTEN ERVAN AF.' STEVE BERRY

**GRAHAM
BROWN**

**ZWARTTE
ZON**

THRILLER

Over het boek

In een vrijwel ondoordringbaar deel van het Amazonegebied doet een onderzoeksteam een opzienbarende ontdekking: een gloeiende, ovalen steen die een soort elektromagnetische pulsen uitzendt. Wat de betekenis is van de steen, blijft lang onduidelijk voor teamleidster Danielle Laidlaw. Maar dan blijken er vier van dergelijke stenen te zijn die samen een wereldramp kunnen veroorzaken.

De pers over Graham Brown

'Een fantastisch boek... Goed in elkaar gezet, intelligent en met alles in zich om de thrillerwereld op zijn kop te zetten. *I loved it.*' – Linwood Barclay

'Knetterende spanning en barstensvol verrassende ontwikkelingen.' – Steve Berry

'Smaakt naar heel veel meer.' – *Trouw*

'Eersteklas crime, compleet met een heleboel emotionele intrige.' – *Daily Mirror*

Over de auteur

De in Chicago geboren auteur Graham Brown werkte al enkele jaren als advocaat voordat hij in 2010 debuteerde met *Zwarte regen*. Met deze spannende avonturenriller, het eerste deel in een serie, stapte hij zeer verdienstelijk in de voetsporen van auteurs als Clive Cussler en James Rollins. Brown woont met zijn vrouw Tracey in Tucson, Arizona.

Van dezelfde auteur

Zwarte regen

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland? Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Colofon

Oorspronkelijke titel

Black Sun

© 2010 by Graham Brown

Published in agreement with the author, c/o Baror International, Inc.,
Armonk, New York, U.S.A.

Vertaling

Ed van Eeden

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2012 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN paperback 978 90 229 9979 0

ISBN e-book 978 90 449 6830 9

NUR 332

Proloog

Beringzee, november 2012

De honderdtachtig meter lange trawler *Orlovsky Star* werkte zich door het ijskoude poolzeewater en door een oneindige, laaghangende mist. De zee was ongewoon kalm en er stond geen wind, maar met een buitentemperatuur van min tien graden Celsius en een watertemperatuur van net boven het vriespunt was het allesbehalve aangenaam.

Alexander Petrov stond aan het roer in de donkere kapiteinshut en had het koud. Door zijn verweerde gezicht, geschoren hoofd en op elkaar geklemde kaken leek hij een ondraaglijk gewicht op zijn brede schouders te torsen. Hij tuurde in de duisternis voor de boot en luisterde naar het gedreun van de zware dieselmotoren en het zachte gebonk van ijs dat tegen de romp botste.

Tot nu toe was het ijs dun. Kleine, losdrijvende brokken waar zijn boot gemakkelijk op halve snelheid doorheen sneed. Maar in deze tijd van het jaar kon het snel in dik pakijns veranderen. Tot een uur geleden was er zelfs nog helemaal geen ijs geweest.

Petrov bestuurde de boot op gevoel en op zicht. Hij kende het gevaar: als de boot niet snel warmer water bereikte, zaten ze in de val en zou de dunne romp in metalen repen worden gescheurd voor een reddingsploeg hen zou kunnen bereiken.

Maar ja, misschien verdienden ze een dergelijk lot, gezien wat ze aan het proberen waren.

Terwijl er weer een doffe schok door de hut trilde, zei een stem achter hem: 'Het wordt dikker. We moeten meer snelheid maken.'

Petrov keek achterom de donkere kapiteinshut in. Een zware, gedrongen man keek hem aan: Vasili, een Rus van Europees-Aziatische afkomst, de regelaar van hun onzalige deal en cipier van hun ongewone menselijke lading.

Ondanks de kou zag Petrov zweetdruppels op Vasili's bovenlip glinsteren. Hij vermoedde dat er in Vasili's hoofd een strijd woedde tussen hebzucht en angst, tussen de mogelijkheid om binnenkort in luxe te leven of een verschrikkelijke dood te sterven in de vermorzelende omhelzing van het ijs.

'Waar ben je zo bang voor, Vasili?'

‘Dat we verdwaald zijn,’ zei hij bruusk en hij keek naar de printplaat van wat hun navigatiesysteem was geweest.

De gps-ontvanger was acht uur geleden uitgevallen, het scherm was gecrasht en de bekleding had vlam gevat. Petrov had er nog naar gekeken, maar het was duidelijk dat het niet gerepareerd kon worden. Inmiddels voer hij al een uur lang op de sterren, maar de mist was steeds dikker geworden en hij moest nu op het kompas van de boot vertrouwen.

‘Ik was visser voor ik bij de marine ging werken. Ik heb van mijn vader leren navigeren. Ik weet wat ik doe,’ verzekerde Petrov hem.

Vasili liep naar hem toe. ‘De bemanning wordt bang,’ fluisterde hij. ‘Ze zeggen dat onze reis vervloekt is.’

‘Vervloekt?’

‘Orka’s volgden ons door het kanaal,’ legde Vasili uit. ‘En elke ochtend zijn er haaien. Veel te veel haaien voor deze noordelijke wateren.’

Het leek er inderdaad op, dacht Petrov, dat de zeeroofdieren hen net zo lang achtervolgden tot de maaltijd in hun hongerige magen beland was. Maar hij hoopte dat het toeval was.

‘Het is bijna avond,’ zei Petrov om van onderwerp te veranderen. ‘Het is nog een paar uur licht. Dat is niet veel, maar het moet genoeg zijn. De mist zal optrekken, dan gaat het makkelijker.’

Hij had het gezegd om Vasili wat gerust te stellen, maar nog terwijl hij het zei, raakten ze weer een ijsschots en trilde de scheepsromp aan stuurboordkant. Alleen al door het geluid wisten ze dat dit ijs dikker en zwaarder was dan de ijsblokken die ze eerder hadden geraakt.

Petrov verlaagde de snelheid tot vijf knopen. Dit was precies de val die hij had willen vermijden en waarvoor hij Vasili had gewaarschuwd. Dikker ijs betekende een lagere snelheid waardoor het ijs meer tijd kreeg om zich uit te breiden in het water voor de boot.

Hij zette de boeglampen aan, maar de mist zoog het licht op en kaatste het terug, zodat het hem verblindde. Hij deed het licht weer uit.

‘We hebben een spotter nodig,’ zei hij.

Voordat hij de bemanning kon bellen, raakten ze iets aan de voorkant. De neus van de boot schoot omhoog en hun snelheid viel weg. Petrov trok de hendels achteruit. Het was net alsof ze aan de grond waren gelopen.

In doodse stilte wachtte hij af. Uiteindelijk begon de boot te bewegen, gleeed steeds een stukje achteruit tot hij weer vlak lag. Opgelucht haalde hij adem. Maar hij durfde de hendels nog niet aan te raken.

‘Hier kunnen we niet stoppen,’ zei Vasili.

Een bemanningslid stak zijn hoofd om de deur van de kapiteinshut. Hij kwam van het onderdek. ‘We hebben een lek, kapitein,’ meldde hij. ‘Stuurboord, vooraan.’

‘Hoe erg is het?’ vroeg Petrov.

‘Ik denk dat ik het wel kan lassen,’ zei de zeeman. ‘Maar er moeten er niet te veel komen.’

‘Wek de anderen,’ zei Petrov. ‘Laat ze hun veiligheidspakken aantrekken. En ga daarna aan de slag.’

Het was alleen maar uit voorzorg en om de angst van de mannen te verminderen. Zelfs in deze pakken zouden ze het niet lang volhouden in het water.

‘Geef me je sleutel,’ zei hij tegen Vasili.

‘Ik dacht het niet,’ zei de cipier.

‘Dan neem jij hem dus mee?’ vroeg Petrov. ‘Als we de boot moeten verlaten?’

Vasili aarzelde even, maar haalde toen van onder zijn sweater een sleutel tevoorschijn die om zijn nek hing.

Petrov trok het ding bijna uit zijn hand en liep snel naar buiten.

De mist was er nog en prikte als scherpe glassplinters in zijn gezicht. Er stond geen zuchtje wind en nu de motoren uit stonden was het volledig stil. Hij keek om zich heen. Over het hele dek lag een dikke ijslaag en er hingen dikke ijspegels aan de brug, de ladder en de reling. Elk stukje, elke richel, elk millimetertje touw, alles op de boot was in ijs ingepakt.

Het schip zag er nu al dood uit.

Vasili kwam even later dik ingepakt naar buiten, maar zijn veiligheidspak had hij nog niet aangetrokken. ‘Waarom zijn we gestopt?’

‘Anders scheurt de boot in tweeën.’

‘Maar hier kunnen we niet blijven,’ zei Vasili.

Natuurlijk konden ze dat niet, maar ze konden ook het risico niet nemen om in het donker verder te gaan. Door de mist zagen ze het gevaar niet of te laat. Ongeduld kon hun ondergang betekenen. Toch leken ze ook wat geluk te hebben. Er was een briesje gaan waaien, waardoor de mist langzaam dunner werd en het zwakke ochtendlicht erdoorheen kon dringen. Zo hoog in het noorden zakte de zon nooit achter de horizon en het werd snel licht. Petrov hoopte dat het licht een uitweg zou tonen.

Maar ineens liep alles verkeerd. Voor hem was de lucht het donkerst. En daar had juist het heldere licht moeten verschijnen. Misschien kwam het door de mist, maar het leek erop dat de zon op de verkeerde plek opkwam. Voor hij een reden kon bedenken, bonkte er iets zwaars tegen de boot waardoor die naar opzij werd geduwd.

‘Wat was dat?’ vroeg Vasili.

Het kon een ijsberg zijn die op drift was geraakt. Maar toen hij langszij keek, zag Petrov dat het water rustig was en dat het ijs niet bewoog.

‘Alexander?’

Petrov negeerde hem en liep naar de boeg. De wind was toegenomen en de mist was nu veel dunner. Hierdoor zag Petrov iets onvoorstelbaars: een

ongerepte eindeloze ijsvlakte, die zich uitstreckte tot aan de horizon.

‘Mijn God,’ fluisterde hij.

Het ijs was overduidelijk ondoordringbaar, maar de waarheid was nog heel veel erger. Een zwak zonnetje piepte eindelijk boven de horizon uit, niet links voor hen zoals zou moeten, maar rechtsachter.

Zelfs Vasili begreep wat er mis was.

‘Je hebt ons de verkeerde kant op gestuurd,’ riep hij. ‘We zijn de hele nacht naar het noorden gevaren!’

Petrov schrok van zijn fout. Op een magnetisch kompas vertrouwen was link in de buurt van de polen, maar hij was geen amateur. Toch waren ze op de een of andere manier urenlang naar het gevaar toe gevaren, het dikke pakijts tegemoet, in plaats van ervandaan.

‘Hoe kan dit...’ begon hij.

‘Jij verdomde idioot,’ schold Vasili. ‘Je hebt ons naar de hel gebracht.’

Petrovs benen lieten hem bijna in de steek toen hij zich de situatie realiseerde, maar er moest hoognodig iets gebeuren. Hij keek achterom. Het ijs was nog geen massief blok. Als ze snel waren, konden ze het misschien overleven.

Hij liep vlug langs Vasili naar de kapiteinshut en reikte naar de deurkruk. Maar voor hij de deur kon openmaken, bonkte er weer iets tegen de boot. Deze keer was de schok veel heftiger en helde de boot even over.

Hij schreeuwde naar zijn bemanning: ‘Terug! Terug! We moeten hier als de donder weg.’

De motoren onder het dek kwamen tot leven en de *Star* begon achteruit te varen, maar een nieuwe schok drong de boeg naar rechts, waardoor die tussen de ijsschotsen belandde.

Petrov duwde de deur open, rende naar het roer en duwde de roerganger aan de kant. Zijn hand vond de hendels en hij verhoogde de druk van een kwart naar een half achteruit.

‘We zijn door iets geraakt!’ gilte de roerganger.

‘Ijs, drijfijis,’ antwoordde Petrov, maar hij wist ineens zeker dat hij ongelijk had.

De schok was heel krachtig en gericht, het leek op expres rammen. Hij moest denken aan de orka's en de haaien.

Vasili kwam terug naar de brug. ‘Het kan ook een onderzeeër zijn geweest. Van de FSB bijvoorbeeld.’

Petrov dacht aan hun lading en aan hoe belangrijk die was. Agenten van de FSB, de opvolger van de vroegere KGB, achtervolgden hen al wekenlang dwars door Siberië. Ongetwijfeld zochten ze hen nog steeds, maar een onderzeeër? Een moedwillige botsing? Het kon, als ze de boot niet met een torpedo wilden vernietigen.

Hij draaide het roer rond en de neus van de boot draaide de andere kant

op. Op negentig graden duwde hij de hendels naar voren. De boot maakte snelheid en drukte zich door het ijs naar gaten zeewater, open water waar hij sneller kon varen.

Als ze alleen maar...

Weer knalde er iets tegen de boot. Die sloeg over naar rechts. De boeg kwam uit het water omhoog en viel weer naar beneden. De romp kon niet veel meer hebben.

Petrov duwde de hendels vooruit, waardoor de metalen boeg schuurde en hij de schroef riskeerde.

‘Kapitein, u moet vaart minderen,’ zei de zeeman.

‘Nog een mijl,’ riep hij terug. ‘Dan...’

Maar nog voor hij was uitgesproken, werden ze aan bakboord geramd. Er volgde een geluid dat aan een autobotsing deed denken gevolgd door een door merg en been gaand gekras. Toen het water naar binnen stroomde, ging het alarm af.

‘Iedereen bovendeks,’ schreeuwde Petrov.

De roerganger riep iets naar hem, maar door het gerinkel van het alarm kon hij het niet verstaan.

‘Misschien moeten we een sos laten uitgaan,’ opperde Vasili.

Petrov keek hem even aan. ‘Daar is het nu te laat voor.’

Vanaf het dek riep iemand: ‘Akula!’

Dat was het Russische woord voor haai. Petrov keek uit het raam en zag een donkere haai door het zwarte water op hen af komen. Het beest raakte hen onder de waterlijn en Petrov viel op de grond van de schok.

Er volgde weer een schok, heftiger en zwaarder, en een dof gebons, als vuisten die op een deur sloegen. De haaien knalden tegen de romp, ramden er tegenaan als levende torpedo's. Ze deden het zo hard dat ze zichzelf wel moesten verwonden.

‘Wat gebeurt er goddomme allemaal?’ schreeuwde Vasili.

Petrov snapte er niets van. Hij had nog nooit zoiets gezien. Het leek wel alsof hij gek was geworden.

Hij keek naar stuurboord. Ze raakten bijna het ijs.

‘Oppassen!’

De boot raakte het ijs, schoot achteruit van de schok, helde vervaarlijk naar een kant over, kwam terug, bleef even in evenwicht, maar helde toen langzaam naar stuurboord.

‘Verlaat de boot,’ schreeuwde Petrov. ‘Verlaat de boot!’

Dat bevel was overbodig. De bemanning stond al bij de achterstevan en streek de reddingsboot. Hij telde daar vijf mannen. Alleen Vasili en de roerganger naast hem ontbraken nog. En hun passagier.

‘Schiet op,’ schreeuwde hij. ‘Weg! Nu!’

Terwijl zij zich in veiligheid brachten, rende Petrov onderdeks.

Hij stapte in dertig centimeter kolkend water. Zijn voeten waren meteen gevoelloos. Hij waadde naar een afgesloten hutdeur en pakte de sleutel die hij van Vasili had afgepakt. Hij draaide het slot open en duwde de deur open.

Binnen zat een jongen van een jaar of twaalf met een rond gezicht en zwart haar, met gekruiste benen op een kooi. Hij had geen uitgesproken kenmerken. Hij kon een Europeaan, Rus of Aziaat zijn.

‘Joeri!’ riep Petrov. ‘Kom!’

De jongen reageerde niet, wiegde van voor naar achter.

Petrov schoot naar voren, trok het kind van de kooi, nam hem in de brandweergreep over zijn schouder en draaide zich om naar de deur. Op dat moment werd de boot weer door iets geraakt.

De *Star* kreunde terwijl ze nog meer water maakte. Petrov drukte zichzelf tegen de muur die twintig graden schuin hing. Hij hervond zijn evenwicht en vocht zich de hut uit, de gang in.

Met Joeri om zijn nek geklemd, vocht Petrov tegen het woeste water en bereikte de trap. Hij begon te klimmen, trok zichzelf en het kind omhoog en was net bovendeks toen de boot meer dan dertig graden schuin hing. Ze kon nu elk moment omslaan.

Hij keek naar het achterdek. De reddingsboot was weg, dreef zo’n dertig meter achter de omhoog gekomen achtersteven. Maar er klopte iets niet. De bemanning was in paniek, keek om zich heen en wees naar iets.

Onder hen verscheen een schaduw. Een enorm grijs lichaam met een driehoekige rugvin. De reddingsboot schoot los en de mannen vielen in zee. Donkere staarten sloegen tussen de ijsschotsen omhoog, sneden als messen door het oppervlak. Petrov hoorde zijn mannen bloedstollend gillen. Akula’s die de bemanning uitmoordden. Dat had hij nog nooit gehoord.

De boot helde nog verder over en vanuit de hutten dreef van alles naar buiten. Hij werkte zich door de deuropening en stond op wat ooit de zijmuur van de brug was. Die begon onder zijn voeten weg te glijden. Het schip maakte nog meer slagzij. Het water schoot omhoog.

Hij sprong.

Hij viel hard op het pakijns en rolde verder. Joeri moest hij loslaten, die gleeed waggelend over het ijs.

Achter hen klonk een donderend geluid en toen Petrov zich omdraaide, zag hij zijn boot in zee verdwijnen. Luchtbellen spatten uit elkaar terwijl het schip zonk, schokken echoden door de ijzige lucht en allerlei spullen kwamen bovendrijven.

Toen werd het stil.

Woest donker water, spullen uit het wrak en kleine ijsklumpen dreven op de plek waar het schip was gezonken, maar het lawaai was opgehouden.

Hij keek naar het zuiden. De reddingsboot was verdwenen. Het enige teken dat er een bemanning was geweest, waren twee lege reddingsvesten. Her en der zag hij haaien heen en weer zwemmen op zoek naar slachtoffers die ze hadden gemist.

Hij en Joeri waren alleen overgebleven.

Op de een of andere manier waren zij op de rand van het ijsveld beland. Wel een meter dik en zo hard als beton, het leek wel alsof hij vaste grond onder de voeten had. Ze leefden nog, althans voorlopig nog.

Hij draaide zich om naar de jongen: zijn lading, waarvoor tien miljoen dollar was betaald, zijn bemanning was onbelangrijk. Wist hij wel wie hij was? Wat kon hij doen? Was dat nog belangrijk?

Rillend stond Petrov op en keek naar wat er voor hen lag: een glinsterend wit veld, ruig pakijns dat op het zoute zeewater dreef. Het was een continent, alleen werd het zo niet genoemd en woonden er maar twee mensen op. Twee mensen die waarschijnlijk dood zouden zijn voordat de zon weer opkwam.

1

West-Mexico, december 2012

Danielle Laidlaw klom omhoog langs de bergwand van de Pulimundo, gleed uit op de losse leisteentjes en zocht met haar handen en voeten naar houvast. Door het hoge tempo van de beklimming, gecombineerd met de ijle berglucht, deden haar benen pijn en brandden haar longen in haar lijf. Maar ze mocht het tempo niet laten zakken.

De aantrekkelijke en atletische Danielle, vierendertig jaar, werkte bij het National Research Institute, een eigenaardige organisatie, die zichzelf graag zag als de wetenschappelijke versie van de CIA. Dat ze op dit moment onderzoek deden naar de waarheid achter een oude Mayalegende leek raar, maar dat had zo zijn redenen. En doordat een andere groep hen met wapens probeerde tegen te houden, wist Danielle dat die redenen niet meer geheim waren.

Ze keek achterom naar een van de mannen die met haar mee klommen. Tien meter onder haar had professor Michael McCarter het moeilijk. ‘Kom op, professor,’ hijgde ze. ‘Ze komen steeds dichterbij.’

Zwaar ademend keek hij naar haar op. Van uitputting kon hij geen antwoord geven, maar ergens haalde hij de kracht vandaan om door te klimmen.

Aan hun gids, de twintigjarige Chiapasindiaan Oco, vroeg ze: ‘Hoe ver nog?’

‘We moeten de top over,’ vertelde hij met een zwaar accent. ‘Het ligt aan de andere kant.’

Een paar minuten later stonden ze op de top. McCarter liet zich op handen en knieën vallen en Danielle haalde een verrekijker uit haar rugzak.

Ze stonden op de rand van een vulkanische krater. Driehonderd meter onder hen lag een bergmeer en in het midden daarvan rees een klein, kegelvormig eiland op. De steile randen van het eiland waren met bomen en struiken begroeid, maar konden de vulkanische aard niet verbergen. Er hing een gelige mist boven, die leek te bewegen in de wind.

‘Is het daar?’

Oco knikte. ‘Isla Cubierta,’ zei hij. Eiland van de Lijkwade.

Danielle bekeek het door de verrekijker. Als Oco gelijk had, dan vonden ze daar waar ze naar zochten: een Mayaplek die in de legende ‘de Spiegel’ werd

genoemd, een verwijzing naar Tohil, de Mayavuurgod die een spiegel van obsidiaan op zijn voorhoofd droeg, het symbool van kracht en macht. En, als Danielle, McCarter en het NRI gelijk hadden, een symbool van nog veel meer. Maar ze hadden de Spiegel nog niet gevonden en om hem te vinden hadden ze hulp nodig. Waarschijnlijk vonden ze die hulp op het Eiland van de Lijkwade.

‘Weet je het zeker?’ vroeg ze.

‘Het beeld staat daar,’ zei hij. ‘Ik heb het gezien. Toen ik hier met de sjamaan was. Die vertelde dat er een tijd zou komen waarin alles zou veranderen.’

Danielle keek naar de omgeving. Om bij het meer te komen, moesten ze een gevaarlijke afdaling maken, langs een heel steile helling met losse, kleine leisteen naar het binnenste van de krater. Het zou lastig worden, maar fysiek makkelijker dan de beklimming die ze net achter de rug hadden.

Ze bond haar haren in een paardenstaart, zodat de wind langs haar nek kon blazen, en keek naar McCarter. Die was inmiddels gaan zitten, maar zijn borstkas ging nog altijd heftig tekeer. Zijn linnen shirt hing open en het T-shirt daaronder was kletsnat van het zweet. Het zweet stroomde ook over zijn gezicht en liet zoutsporen achter op zijn donkere huid.

McCarter was goed in vorm voor een zestigjarige professor. En ze hadden in kleine rugzakken zo min mogelijk voedsel meegenomen. De rest hadden ze achtergelaten om zo veel mogelijk snelheid te kunnen maken. Maar drie dagen onafgebroken lopen en klimmen had zijn tol geëist.

‘Klaar?’ vroeg ze.

Hij keek haar aan, duidelijk helemaal nog niet klaar.

‘Het gaat alleen nog maar naar beneden,’ beloofde ze hem.

‘Die flauwekul hoor ik al vanaf mijn veertigste,’ bracht hij moeilijk ademend uit, ‘en tot nu toe is helemaal niets makkelijker geworden.’ Hij gebaarde dat ze moest gaan. ‘Ga maar vast. Ik haal je wel in.’

McCarter en Danielle vormden een onwaarschijnlijk team, maar ze hadden een goede band gekregen toen Danielle hem twee jaar geleden mee had gevraagd op een expeditie naar het Amazonegebied. Het begin was goed gegaan, maar in de ondoordringbare jungle was alles afgrijselijk verkeerd gelopen. Zij hadden het, samen met een paar anderen ternauwernood overleefd.

In de nasleep van die missie was Danielle weggegaan bij het NRI en was McCarter teruggegaan naar New York om les te geven. Destijds was de kans groter dat hij de organisatie zou aanklagen dan dat hij er ooit weer voor zou werken, maar door zijn nieuwsgierigheid was hij toch gebleven. En hoewel ze zelf ook voldoende redenen had om te vertrekken, was Danielle toch met hem meegegaan in de hoop hem te kunnen beschermen. Ze vond dat ze hem dat verschuldigd was. Hij zou nooit van het bestaan van

het NRI hebben geweten als zij hem niet had meegevraagd. Na acht maanden veldwerk en meerdere nipte ontsnappingen, waaronder een autobom en twee beschietingen, liet ze hem nu niet alleen gaan.

Trouwens, haar enige kans om terug te keren naar Washington D.C. en daar een normaal leven te leiden, was de afronding van dit werk en het veilig afleveren in New York van McCarter.

‘We blijven samen,’ zei ze dus. ‘En jij bent hier de expert. Jij bent degene die het moet zien. We moeten alleen maar eerder dan de anderen beneden zijn, vinden wat we willen weten en dan het meer volgen.’

‘En als ze ons te pakken krijgen?’

‘Zij willen het beeld. Wij hoeven alleen te vinden wat we willen weten en trekken dan verder. Ze komen niet achter ons aan.’

Ze stak een hand uit, die McCarter argwanend bekeek voor hij hem vastgreep. Ze trok hem overeind en alle drie begonnen ze aan de afdaling, glijdend, struikelend en rennend als dat lukte. Toen ze beneden waren, hoorden ze hoog boven hun hoofden geroep. Hun achtervolgers stonden op de top.

‘Opschieten,’ zei ze. Ze renden over de laatste tien meter vaste grond en doken in het ijsskoude bergmeer.

Toen ze halverwege waren, werd er vanaf de top geschoten. De kogels scheerden om hen heen over het water. Danielle dook onder water en bleef zwemmen tot haar longen bijna barstten.

Ze zat midden in de gelige mist. McCarter en Oco zwommen naast haar. Er werd niet meer geschoten, maar ze hoorde iets anders: het staccatogeluid van helikopterwieken. Ergens in het oosten. Blijkbaar hadden hun vijanden iets nieuws bedacht.

‘Waar is het?’ vroeg ze aan Oco.

Hij wees naar boven. ‘Daar. Verborgen tussen de bomen.’

Ze klommen langs de steile helling van het eiland omhoog en gebruikten de bomen als houvast. Midden op een open plek stond het beeld. Een groot rotsblok waarin de contouren van een man waren uitgebikt. Een Mayakoning in vol ornaat. In zijn rechterhand had hij iets vast dat op een net met vier stenen leek. In zijn linker een of andere bol. Hiërogliefen stonden in hanenpoten onder zijn voeten gekrabbeld. Boven zijn hoofd kronkelde een grote slang met open bek, klaar om de koning in één hap te verslinden.

‘Ahou Balam,’ vertelde McCarter terwijl hij de eerste hiërogliefen las. ‘De jaguarkoning. Spirituele gids van de Broederschap.’

Oco, die net als veel mensen in het Chiapasgebied afstamde van de Maya’s, viel eerbiedig stil. Ook McCarter zei niets meer.

Danielle maakte zich zorgen over het gevaar dat steeds dichterbij kwam. Als ze het helikoptergeluid goed inschatte, was het erg dichtbij en de mannen achter hen zouden nu ook wel zijn afgedaald.

‘We moeten die informatie hebben en dan meteen weg. Wat zie je?’
McCarter bestudeerde het schrift, zijn ogen schoten heen en weer. Hij raakte een hiëroglief aan en daarna nog een. Hij keek onzeker.

‘Professor?’

‘Ik weet het niet zeker,’ zei hij.

Het geluid van de helikopter kwam nog dichterbij, groeide uit tot een ontzettend gebrul.

‘We hebben nog twee minuten, misschien minder,’ zei ze.

Hij schudde ongelovig zijn hoofd. ‘Er staat hier geen verhaal. Geen verklaring. Er staan alleen maar getallen.’

‘Data?’

‘Nee. Gewoon willekeurige getallen.’

Ze werd duizelig en kon niet geloven wat hij vertelde.

‘Misschien als ik...’

Ze onderbrak hem bruusk: ‘Geen tijd.’

Ze pakte haar camera, maakte een foto en keek naar het scherm. De steen was zo verveerd dat de hiërogliefen er niet duidelijk op stonden. Ze nam een foto vanuit een andere hoek, met helaas hetzelfde resultaat. Het was niet scherp genoeg.

De helikopter hing nu pal boven hen en achter zich hoorde ze hun achtervolgers roepen terwijl ze de kraterhelling afdaalden.

‘Ik krijg het niet scherp genoeg,’ zei ze.

McCarter keek haar een volle seconde aan, trok zijn shirt uit, liet zich voor het beeld op zijn knieën vallen en drukte het shirt tegen de opstaande hiërogliefen aan. Met een hand hield hij vervolgens het shirt vast en met de andere wreef hij er vulkanische grond over. Oco hielp hem.

Inmiddels denderde de helikopter boven hun hoofden, minderde snelheid en keerde terug. Was op zoek naar een landingsplek. Ze dankte God in de hemel dat die hier niet te vinden was.

Ze ging ook op haar knieën zitten om McCarter te helpen. De vormen van de hiërogliefen werden zichtbaar, de randen en de details. Het was niet veel meer dan een vlekkerige houtskooltekening, maar het werkte.

Terwijl ze bezig waren, liet de heli zich zakken en veroorzaakte een hevige wind. Dennennaalden en bladeren waaiden op.

‘Ophouden,’ zei ze. ‘Geen tijd meer.’

McCarter rolde het shirt op en stopte het in zijn rugzak. Danielle begon met een grote steen op het beeld te slaan. De hiërogliefen van het waardevolle beeld braken door de slagen, de splinters vlogen alle kanten op.

Ineens vielen er dikke touwen als slangen uit de bomen.

‘Rennen,’ schreeuwde ze.

McCarter en Oco renden meteen weg. Mannen in het donkerblauw gleden langs de touwen naar beneden. Danielle draaide zich om en trok haar Glock

9mm. Maar voor ze kon schieten werd ze van achteren door twee metalen pinnen geraakt. Een schok schoot door haar lichaam. Ze viel voorover en kon zich niet bewegen, kon niet eens schreeuwen. Als een meelbaal lag ze stuiptrekkend op de grond. Ze was geraakt door een Taser.

Op haar zij liggend zag ze Oco over de rand springen en McCarter rende achter hem aan. Het lukte hem de pijlen van de Taser te ontwijken, maar hij zakte ineens in elkaar toen er met een halfautomatisch geweer werd geschoten. Bloed spoot alle kanten op. Hij verdween achter de steile helling.

De volgende momenten waren wazig. Danielle probeerde zich te bewegen, maar kreeg een nieuwe schok van de Taser die nog altijd in haar lichaam zat. Terwijl ze van pijn over de grond rolde, liepen er mannen naar haar toe die haar polsen achter haar rug vastbonden.

De takken in de bomen bogen en braken onder een donderend geraas. Ze keek omhoog. De donkere schaduw van de helikopter hing tussen de bomen. Een Sikorsky Sky Crane, een enorm gevaarte in de vorm van een zwevende klauw met een holte waar de kostbare lading in bewaard kon worden. Er pasten tractoren en kleine tanks in, het ding zou absoluut geen moeite hebben met het stenen monument.

Uit het monster werden dikke kettingen neergelaten die werden gezekerd. De rotorbladen loeiden, de kettingen trokken strak en het beeld kwam los. De man die naast haar stond trok een radio van zijn heup. 'We hebben een van hen,' meldde hij.

Hij keek over de rand of hij McCarter en Oco zag.

'De inlander is verdwenen. Maar die andere is dood.'

Danielles hart sloeg over. Ze voelde zich misselijk worden.

'Haal haar onder de mist uit,' hoorde ze haar bewaker zeggen. 'Ze laten een mand voor haar zakken.'

Ze werd gedwongen op te staan en werd weggevoerd. Toen ze langs de plek werd gesleept waar McCarter was gevallen, begaven haar benen het bijna. Hij lag bewegingsloos op zijn zij, tien meter lager op de steile helling. Zijn rug lag in een onmogelijke hoek en zijn ogen staarden nietsziend in de verte. Zijn T-shirt droop van het bloed.

Ze draalde. Het was een rare gewaarwording dat haar benen dienst weigerden, alsof ze het niet meer deden. Maar een duw in haar rug bracht haar weer in beweging en vijf minuten later lag ze in de cabine van de enorme helikopter. Het bewerkte relikwie dat drieduizend jaar boven op de vulkanische rots had gestaan, lag veilig achter haar.